

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 3Tdo/74/2018                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 3516010388                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 23.01.2019                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Alena Šišková            |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2019:3516010388.2 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Pavla Farkaša, na neverejnom zasadnutí konanom 23. januára 2019 v Bratislave, v trestnej veci obvineného V. L., pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. d) Trestného zákona, o dovolaní obvineného V. L. podanom proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 22. januára 2018, sp. zn. 23To/118/2017, takto

### rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného V. L. sa o d m i e t a.

### Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom (ďalej aj len „súd prvého stupňa“) z 01. júna 2017, sp. zn. 1T/148/2016 bol obvinený V. (ďalej aj len „obvinený“) uznaný vinným zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. d) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že :

- dňa 28. 04. 2016 v presne nezistenom čase okolo 23.50 hod. zaklopal na vstupné dvere rodinného domu č. XXX v G., časť E., držiac v ruke kuchynský nôž s čiernou plastovou rúčkou dlhou 13 cm a čepeľou dlhou 19 cm, na čo vlastník domu poškodený F., nar. XX. XX.XXXX, dvere otvoril, na čo obvinený, ktorý mal vedomosť, že poškodený má vek okolo 70 rokov, tohto sotil a žiadal od neho peniaze, čo však poškodený F. odmietol, na to obvinený začal poškodeného opakovane udierať do hlavy rukou zovretou v päšť, ako aj rukou, v ktorej držal nôž a poškodeného vyzýval, aby mu dal peniaze, čo však poškodený odmietal a útokom sa bránil, poškodeného poranil nožom na hlave a spôsobil mu bodnoreznú ranu v oblasti pod ľavou sánkou v dĺžke 3 cm, hlbokú asi 4 cm, rozrazený ľavý ústny kútik v dĺžke 2 cm, reznú ranu vo vlasatej časti hlavy v ľavej spánkovo záhlavovej oblasti asi v dĺžke 3 cm a pomliaždenie - podliatinu na hornom viečku ľavého oka, pričom tieto zranenia si vyžiadali chirurgické ošetrenie a hospitalizáciu na chirurgickom oddelení v Nemocnici s poliklinikou Myjava od 29. 04. 2016 do 03. 05. 2016, pričom obvinený potom, ako uvidel, že poškodený krváca, z miesta činu ušiel.

Za tento trestný čin uložil súd prvého stupňa obvinenému V. podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona a § 38 ods. 5 Trestného zákona nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd prvého stupňa obvineného pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd prvého stupňa obvinenému uložil trest prepadnutia veci a to 1 ks kuchynského noža s čiernou plastovou rúčkou o dĺžke 13 cm, čepeľou dlhou 19 cm.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona súd prvého stupňa obvinenému uložil ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou.

Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozhodujúci o odvolaní obvineného podanom proti rozsudku súdu prvého stupňa rozhodol uznesením z 22. januára 2018, sp. zn. 23To/118/2017 tak, že odvolanie obvineného podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Proti uzneseniu krajského súdu podal obvinený vo svoj prospech v zákonnej lehote dovolanie prostredníctvom jemu ustanoveného obhajcu, Mgr. Viliama Paráka, advokáta so sídlom v Novom Meste nad Váhom, Čsl. armády 4. Prípustnosť dovolania odvodzuje od naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia).

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený odvodzuje od troch ním namietaných chybných záverov, ku ktorým dospeli tak súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd. Úvodom konštatuje, že fyzický útok na poškodeného začal už v momente, kedy ešte absentovala požiadavka obžalovaného na zmocnenie sa cudzej veci. Aj z výpovedí vykonaných v rámci dokazovania v priebehu trestného konania v trestnej veci obvineného je jednoznačne preukázané, že obvinený poškodeného udrel v čase, keď ešte od neho nič nepožadoval. Až následne poškodený, naviac chaoticky, vypovedal o tom, že „až potom mu došlo, že by si vypýtal peniaze a pýtal od neho peniaze“. Je teda možné usúdiť, že poškodený si domýšľal skutkový dej spolu s určitými momentmi tvoriacimi súčasť tohto deja. Obvinený dôvodí, že je v dôsledku uvedeného evidentné, že násilie bolo proti poškodenému použité ešte pred požiadavkou obvineného, aby mu poškodený vydal peniaze a až po vysotení obvineného pred dvere poškodeným. Nemožno preto súhlasiť so záverom súdov o tom, že obžalovaný použil násilie v úmysle zmocniť sa cudzej veci - peňazí.

Obvinený poukazuje na fakt, že žiaden z dôkazov nepreukazuje fakt, že skutok, ktorý je predmetom trestného konania, spáchal proti osobe vyššieho veku. Nemal vedomosť o tom, že poškodený je takou osobou, nakoľko ho poznal len zbežne a nevedel, koľko má rokov. Súdy ohľadom tejto otázky navyše neuviedli žiadne dôkazy, ktoré by takýto záver odôvodňovali, pričom takisto neuviedli žiadne úvahy, ktorými by bola preukázaná skutočnosť, že práve pre uvedenú osobnostnú charakteristiku poškodeného (vyšší vek) si obvinený vybral poškodeného ako objekt útoku; teda že konal úmyselne voči chránenej osobe v tom, že práve táto okolnosť bude mať zásadný vplyv na úspešnosť jeho útoku.

Záverom obvinený konštatuje, že žiaden z dôkazov nepreukazuje fakt, že skutok spáchal so zbraňou, teda že by pri fyzickom útoku na poškodeného použil nôž. Túto skutočnosť uvádza opäť len poškodený. Niet dôkazu o tom, že nôž bol použitý ako hrozba - je preukázaný len ten fakt, že poškodený bol porezaný, avšak niet dôkazu o tom, či bol porezaný v rámci prvej potýčky vo dverách (ako uvádza obvinený), resp. neskôr. Práve táto skutočnosť je však pri právnej kvalifikácii skutku dôležitá, nakoľko je obligatórnou podmienkou pre určenie právnej kvalifikácie skutku ako zločinu spáchaného so zbraňou, čo obvinený popiera a poškodený nepotvrdzuje.

V spojení s vyššie uvádzanými námietkami má obvinený za to, že právna kvalifikácia skutku je nesprávna a tak súd prvého stupňa, ako aj krajský súd pre jej ustálenie nemali zákonný podklad. Z toho vyplýva i nesprávne určenie trestnej sadzby spolu s uloženým trestom odňatia slobody vo výmere 10 rokov. Obvinený na základe uvedeného konštatuje, že označeným postupom súdov bol zásadným

spôsobom porušený zákon v jeho neprospech z dôvodu, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku. Preto navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd rozhodol tak, že

- podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku rozsudkom vysloví, že uznesením Krajského súdu v Trenčíne z 22. januára 2018, sp. zn. 23To/118/2017, bol porušený zákon v § 319 Trestného poriadku a v konaní, ktoré mu predchádzalo na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom, sp. zn. 1T/148/2016, a to v neprospech obvineného V.

- podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zruší napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trenčíne z 22. januára 2018, sp. zn. 23To/118/2017 a rozsudok Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom z 01. júna 2017, sp. zn. 1T/148/2016 a

- podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikáže Okresnému súde Nové Mesto nad Váhom, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom nevyužil právo vyjadriť sa k podanému dovolaniu v lehote stanovenej súdom prvého stupňa vo výzve na vyjadrenie sa k dovolaniu (viď doručenka, č. l. 405 spisu). Takisto sa k podanému dovolaniu v lehote stanovenej prostredníctvom totožnej výzvy, ku ktorej súd prvého stupňa pripojil i rovnopis dovolania, nevyjadril ani poškodený F. K. (viď doručenka, č. l. 409 spisu).

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku) a osobou oprávnenou na podanie dovolania (§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd zistil, že dovolanie obvineného V. nie je dôvodné, nakoľko obvineným uplatnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nie je v posudzovanej veci zjavné splnený.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku najvyšší súd úvodom vo všeobecnosti poznamenáva, že v rámci dovolacieho konania nie je prípustné preskúmavať správnosť a úplnosť zisteného skutku (veta za bodkočiarkou § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku), ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Skutkový stav môže najvyšší súd totiž hodnotiť len z toho hľadiska, či skutok alebo iné okolnosti skutkovej povahy boli správne právne posúdené, to znamená, či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Preto nemožno preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov, nakoľko toto sú otázky upravené normami procesného práva, nie hmotným právom. Uvedený záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje o ňom najvyšší súd už v tretej inštancii, kde nemožno znovu vytvárať, či meniť skutkové zistenia. S ohľadom na to nemôže najvyšší súd spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu je potrebné zdôrazniť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o jeho existencii je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením (skutkovými závermi), ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, veta za bodkočiarkou. Dovolací súd nemôže skutok ustálený súdmi prvého a druhého stupňa ani meniť ani dopĺňať (to neplatí len pre posúdenie dôvodnosti dovolania ministra spravodlivosti podané podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.).

Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižších stupňov môžu obvinení v dovolaní uplatňovať len námietky právneho - hmotného charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi nižších stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho súdu. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať alebo korigovať len odvolací súd. Správnosť a úplnosť skutkových zistení dovolací súd nemôže posudzovať, pretože nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti) bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Námietka nesprávnosti skutkových zistení, námietka proti spôsobu a rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne nesúhlas s tým, ako súd hodnotil vykonané dôkazy, nemôže zakladať žiadny z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Nie je možné s poukazom na obvineným uplatnený dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku domáhať sa preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené. Dovolací súd môže posudzovať len to, či súdy na zistený skutkový stav, ktorý je v dovolacom konaní daný a nemenný, aplikovali správne ustanovenia Trestného zákona.

S poukazom na vyššie citované právne úvahy by zaoberanie sa týmito námietkami zakladalo neprípustný procesný stav, ktorý by de facto dovolacie konanie stotožnil s konaním pred odvolacím súdom, čo je právnou úpravou dovolacieho konania s prihliadnutím na jeho špecifickú povahu ako mimoriadneho opravného prostriedku vylúčené.

Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Takáto situácia v posudzovanom prípade nenastala.

K jednotlivým dovolacím námietkám obvineného vymedzených v rámci samostatne špecifikovaných okruhov najvyšší súd uvádza nasledovné:

Podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, kto proti inému použije násilie alebo hrozbu bezprostredného násillia v úmysle zmocniť sa cudzej veci, potrestá sa odňatím slobody na tri roky až osem rokov.

Podľa § 188 ods. 2 písm. c), písm. d) Trestného zákona, odňatím slobody na sedem rokov až dvanásť rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v ods. 1 závažnejším spôsobom konania, resp. na chránenej osobe.

Dovolacou námietkou že v čase spáchania skutku použil násilie v čase pred samotnou požiadavkou obvineného voči poškodenému, aby mu tento vydal peniaze, a to konkrétne okamžite po otvorení dverí poškodeným, ktorý zároveň obvineného vysotil za dvere, že skutku sa nedopustil s nožom a nevedel o tom, že poškodený má 70 rokov je nutné poznamenať, že obvinený sa domáha revízie skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v otázke zavinenia.

V naznačenom rozsahu obvinený teda namieta pochybenia v skutkových zisteniach ustálených vo veci skôr činnými súdmi a v nimi vykonanom hodnotení dôkazov. Domáha sa podstatnej zmeny skutkových záverov, ktoré by viedli ku konštatovaniu, že stíhaný skutok nespáchal tak ako je ustálený a popísaný v skutkovej vete rozsudku.

Obvinený následne namieta aj nenaplnenie osobitného kvalifikačného pojmu - závažnejšieho spôsobu konania podľa § 138 písm. a) Trestného zákona.

Podľa § 122 ods. 3 Trestného zákona, trestný čin je spáchaný so zbraňou, ak páchatel' alebo s jeho

vedomím niektorý zo spolupáchateľov použije zbraň na útok, na prekonanie alebo zamedzenie odporu, alebo ju má na taký účel pri sebe; zbraňou sa rozumie, ak z jednotlivého ustanovenia nevyplýva nič iné, každá vec, ktorou možno urobiť útok proti telu dôraznejším. Trestný čin je spáchaný so zbraňou aj vtedy, ak páchateľ použije napodobeninu zbrane alebo ju má pri sebe s úmyslom, aby bola považovaná za pravú.

Podľa § 138 písm. a) Trestného zákona, závažnejším spôsobom konania sa rozumie páchanie trestného činu so zbraňou okrem trestných činov úkladnej vraždy podľa § 144, vraždy podľa § 145, zabitia podľa § 147 a § 148, usmrtenia podľa § 149, ublíženia na zdraví podľa § 155, § 156 a § 157 Trestného zákona. Trestný zákon v § 138 písm. a) taxatívne určuje, pri ktorých trestných činoch nemožno páchateľovi uvedený osobitný kvalifikačný znak pričítať. Je rovnako potrebné dodať, že zbraň sama osebe nemôže byť zbraňou v zmysle § 138 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 122 ods. 3 Trestného zákona, pokiaľ nie je jednoznačne preukázané, že zbraň bola aj použitá na útok.

Na naplnenie osobitného kvalifikačného znaku definovaného v § 138 písm. a) Trestného zákona je teda nevyhnutné, aby páchateľ zbraň aj reálne použil na spáchanie trestného činu. Nezáleží na tom, či si páchateľ zabezpečil zbraň vopred v úmysle použiť ju pri trestnom čine, alebo tento zbraň použil len majúci ju náhodou poruke. Povedané inými slovami, stačí, aby páchateľ predmet spôsobilý byť zbraňou použil ako zbraň vedome odhliadnuc od skutočného účelu, v dôsledku ktorého ju pôvodne mal v dispozičnej sfére.

Dôvodom prísnejšej trestnosti činu spáchaného so zbraňou je v dôsledku uvedeného jednak zrejme vyššia miera intenzity vôle páchateľa spáchať zločin, ako aj s tým spojené sťaženie, resp. úplné znemožnenie obrany objektu trestného činu.

Dovolacia námietka obvineného, že pri útoku na poškodeného nepoužil nôž, čo podľa jeho názoru zakladá absenciu osobitného kvalifikačného znaku spáchania trestného činu so zbraňou naznačuje nesúhlas obvineného so zisteným skutkovým stavom súdu I. a II. stupňa. Najvyšší súd opäť poznamenáva, že nie je v dovolacom konaní oprávnený skúmať a prípadne I meniť zistený skutkový stav veci. Zo súdom ustálenej skutkovej vety nepochybne vyplýva použitie kuchynského noža pri útoku voči poškodenému. Je pritom irelevantné, či bol nôž použitý len ako hrozba, alebo ako prostriedok útoku voči osobe poškodeného za účelom zmocnenia sa cudzej veci (v posudzovanej trestnej veci túto vec predstavujú peniaze, resp. alkohol).

K námietke obvineného týkajúcej sa jeho údajnej nevedomosti o veku poškodeného a s tým súvisiaceho nesprávneho použitia osobitného kvalifikačného pojmu chránenej osoby.

Podľa § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona, chránenou osobou sa rozumie osoba vyššieho veku.

Podľa § 127 ods. 3 Trestného zákona, osobou vyššieho veku sa na účely tohto zákona rozumie osoba staršia ako šesťdesiat rokov.

V zmysle § 139 ods. 2 Trestného zákona možno spáchanie trestného činu voči osobe vyššieho veku (§ 127 ods. 3, § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona) považovať za okolnosť podmieňujúcu použitie vyššej trestnej sadzby len pri úmyselnom trestnom čine. Zároveň sa vyžaduje, aby páchateľ vedel, že poškodený je osobou vyššieho veku a aby túto okolnosť subjektívne spájal s menším odporom alebo slabšou „odvetou“ poškodeného, prípadne umocnením účinku trestného činu voči poškodenému, alebo inou okolnosťou, ktorá zakladá alebo podporuje rozhodnutie páchateľa spáchať trestný čin. Taká subjektívna súvislosť musí byť zároveň primeraná postaveniu alebo stavu chránenej osoby (obdobne R 117/2014).

Obvinený na hlavnom pojednávaní konanom 11. januára 2017 pred súdom prvého stupňa okrem iného uviedol, že osobu poškodeného pozná z videnia - je starším človekom, je dôchodca a vek má asi 65 rokov (č. l. 275 a nasl. spisu). Takisto uviedol, že nevie, prečo šiel pýtať k poškodenému alkohol, lebo

vie, že poškodený nepije ani nefajčí. Navyiac, vo výpovedi uskutočnenej ešte v priebehu prípravného konania obvinený uviedol že vedel, že „vo vedľajšom dome“ býva starý pán, asi 70 až 80 ročný a chcel od neho nejaký alkohol (č. l. 34 spisu).

S poukazom na vyššie citované skutočnosti je zrejmé, že obvinený v príkrom rozpore s ním už počas trestného konania prezentovanými skutočnosťami, uvádza vzájomne protichodné závery, od ktorých odvodzuje údajnú nesprávnosť vo veci konajúcich súdov pri právnej kvalifikácii skutku tvoriaceho predmet trestnej veci obvineného. Na tomto mieste musí najvyšší súd jednoznačne konštatovať, že tak súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd určenie právnej kvalifikácie skutku ako zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. d) Trestného zákona správne spojili práve s úmyslom obvineného spáchať trestný čin na osobe vyššieho veku. Ostatne, tento úmysel obvineného zvyrazňujú aj vyššie citované skutočnosti prameniace z jeho výpovede tak v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom. Preto nemôže najvyšší súd v rámci už tretej inštancie preskúmať, či bola alebo nebola naplnená subjektívna stránka (jeden zo znakov skutkovej podstaty trestného činu) skutkovej podstaty žalovaného trestného činu. Ak by sa tak stalo, najvyšší súd by neprípustne zasahoval do priebehu dokazovania, jeho opätovným prehodnocovaním a iným hodnotením skutkových zistení, ako to urobili súde nižších stupňov. Argumenty obvineného o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku v ním predkladanej podobe dovolacích námietok v spojení s namietanými vadami teda najvyšší súd v spojení s vyššie citovanými právnymi úvahami nemohol akceptovať.

V súhrne najvyšší súd uzatvára, že obvinený vyjadrením nesúhlasu s hodnotením vykonaného dokazovania v rámci rozhodnutí súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu v otázke ustálenia tých skutkových okolností, ktoré sú vyjadrením jeho konania ustáleného v skutkovej vete v podstate len napáda spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a tieto zároveň sám hodnotí zo svojho uhla pohľadu, opakujúc argumentáciu prakticky obsahovo totožnú s námietkami, ktoré predniesol v konaní pred odvolacím súdom.

Rovnako je potrebné odmietnuť i absenciu úmyslu zmocniť sa cudzej veci obvineným. Najvyšší súd musí znovu zdôrazniť, že kompetencie najvyššieho súdu v rámci prieskumného konania vyvolaného dovolaním týmto končia, nakoľko najvyšší súd nie je oprávnený preskúmať ani meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku. Zistenie a konštatovanie naplnenia, či nenaplnenia subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu (úmyselnej formy zavinenia ako na to poukazuje obvinený) patrí medzi okolnosti podliehajúce normám procesného práva a vykonáva sa v rámci dokazovania tak, ako to predpokladá ustanovenie § 119 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku: „V trestnom konaní treba dokázať, najmä či sa stal skutok a či má znaky trestného činu.“

V posudzovanej veci okresný a krajský súd zistili uvedený skutkový stav, ktorý obvinený subjektívne nepovažoval za preukázaný. Hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, však nie je možné uplatniť ako dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku; ale ide o skrytú formu vyjadrenia záujmu obvineného, aby boli vykonané dôkazy (zistený skutkový stav) hodnotené v jeho prospech.

Dovolací súd opakovane zdôrazňuje, že podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Najvyšší súd konštatuje, že v posudzovanej veci skutková veta, tak ako bola ustálená, obsahuje všetky zákonné znaky trestného činu, z ktorého bol obvinený právoplatne uznaný za vinného a jeho konanie bolo správne právne posúdené v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva.

Na základe uvedeného dospel najvyšší súd k záveru, že dovolací dôvod podľa § 371 písm. i) Trestného poriadku nebol naplnený; preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.